

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem A., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 1.2.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem 360 21 Karlovy Vary, Závodní 353/88, ze dne 27.1.2011 č.j.: X o *doplatek na bydlení*

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 27.1.2011 č.j.: X a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Aš, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, č.j.: X ze dne 3.11.2010 se z r u š u j í** pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že zákonem č. 366/2011 Sb. byl změněn i zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, proto s účinností od 1.1.2012 je žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Karlovarského kraje, který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 27.1.2011 bylo žalobou napadeno.

Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu, tj. Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen **KÚ**) ze dne 27.1.2011, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Aš, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen **MěÚ**), č.j.: X vydané dne 3.11.2010, když tímto rozhodnutím MěÚ nebyla žalobci na základě jeho žádosti ze dne 8.10.2010 přiznána dávka

pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení s odůvodněním, že v měsíci červenci 2010 mu byl v souvislosti se zpětně vyplacenou podporou v nezaměstnanosti ve výši 28.008,-Kč odejmut příspěvek na živobytí, protože nebyl uznán osobou v hmotné nouzi dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen **zákon**); žalobce byl veden od 18.1 do 29.8.2010 v evidenci úřadu práce s nárokem na podporu v nezaměstnanosti a při rekvalifikaci a od července 2010 mu byla přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení (§ 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře) ve výši 2.863,-Kč měsíčně s první výplatou v měsíci srpnu 2010, tudíž žalobce nesplnil zákonné podmínky pro přiznání doplatku na bydlení (§ 33 odst. 3 zákona). V odůvodnění napadeného rozhodnutí KÚ popsal průběh řízení a mimo jiné uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející vydání tohoto rozhodnutí a nezjistil pochybení MěÚ, neboť žalobce v měsíci říjnu 2010, tedy v měsíci hodnocení nároku na dávku doplatek na bydlení, nesplňoval zákonem stanovenou podmínku pro nárok na tuto dávku, a to nárok na dávku příspěvek na živobytí; dále bylo uvedeno, že u KÚ probíhalo v měsíci lednu 2011 odvolací řízení týkající se nároku žalobce na dávku příspěvek na živobytí od 1.8.2010 mající vliv na nárok na dávku doplatek na bydlení v měsíci říjnu 2010, ale bylo konstatováno, že od 1.8.2010 neměl žalobce nárok na dávku příspěvek na živobytí (*rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.1.2011*).

V žalobě zdůraznil žalobce mimo jiné svůj nesouhlas s názorem správního orgánu, že podmínkou přiznání doplatku na bydlení je získání příspěvku na živobytí s odkazem na § 33 zákona a tudíž není dán prostor pro správní uvážení, proto je dle odvolacího orgánu podmínka splnění na dávku příspěvek na živobytí tak důležitá, že kvůli tomuto čekal na zamítavé rozhodnutí 3 měsíce. Dle žalobce žalovaný navíc popírá své vlastní správní rozhodnutí v obdobné věci vydané 14.10.2010 č.j. X, kdy zrušil rozhodnutí MěÚ a věc vrátil k novému projednání. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí KÚ pro nezákonnost a překročení zákonem stanovené meze a jejich zneužití.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7.3.2011 k podané žalobě souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a navrhl závěrem zamítnutí žaloby, když uvedl mimo jiné, že v měsíci lednu 2011 řešil v odvolacím řízení nárok žalobce na příspěvek na živobytí od dne 1.8.2010, v němž konstatoval, že žalobce neměl nárok na dávku příspěvek na živobytí, neboť v měsíci červenci 2010 obdržel vyplacenou podporu v nezaměstnanosti ve výši 28.008,-Kč. Při posuzování nároku na dávku příspěvek na živobytí od 1.8.2010 nebyla částka příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nižší než částka živobytí, proto dávka příspěvek na živobytí žalobci od 1.8.2010 nenáležela. Dávka doplatek na bydlení, na kterou vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem, náleží osobě, tj. i žalobci, pokud splnila všechny podmínky nároku na dávku, nejdříve však od prvního dne měsíce, v němž bylo zahájeno řízení o přiznání dávky. Z toho je zřejmé, že žalobce nesplnil jednu ze základních podmínek přiznání nároku doplatku na bydlení, a to nárok na příspěvek na živobytí. Žalobce věděl, že v případě posuzování jeho nároku na přiznání doplatku na bydlení bude správní orgán I. stupně (tj. MěÚ) také hodnotit jeho příjmy a mohl si ponechat nějaké finanční prostředky z vyplacené podpory v nezaměstnanosti, kterými by si uhradil částku odpovídající dávce doplatku na bydlení.

Ze správního spisu zaslaného KÚ soud zjistil, že jeho obsah nesplňuje náležitosti

stanovené v § 17 odst. 1 správního řádu (**zákon č. 500/2004 Sb.**), jelikož neobsahuje žádné podklady pro vydání rozhodnutí stanovené zejména v § 50 odst. 1 správního řádu, tudíž není zřejmé, jak mohly správní orgány ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Ve spisu je totiž založena kromě žádosti žalobce o doplatek na bydlení ze dne 8.10.2010 s dokladem o výši jeho měsíčních příjmů a prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech pouze kopie *oznámení Úřadu práce v Chebu ze dne 28.7.2010* č. spisu: X o přiznání dávky státní sociální podpory příspěvku na bydlení žalobci ve výši 2.863,-Kč měsíčně od července 1.7.2010 do 30.6.2011; kopie *nájemní smlouvy ze dne 26.2.2010* na dobu od 26.2.2010 do 25.2.2011 mezi žalobcem a firmou X, když dohodnutá úhrada za nájem činí 3.800,-Kč měsíčně a má být hrazena do 3. dne každého měsíce a rozpočet nájemného na měsíc září 2010; *rozhodnutí MěÚ datované 3.11.2010* č.j.: X o nepřiznání doplatku na bydlení a *vypravené téhož dne* (žalobci doručeno dne 4.11.2010); *odvolání žalobce* doručené MěÚ dne 6.11.2010 proti rozhodnutí ze dne 3.11.2010, ve kterém zejména namítal, že rozhodnutí nemá nic společného se zákonnými podmínkami s odkazem na rozhodnutí KÚ ze dne 14.10.2010 č.j. X týkající se jeho doplatku na bydlení, jímž se správní orgán nižšího stupně musí řídit, navíc mu nájemce hrozí vypovědět nájemní smlouvu; dále je založeno *postoupení odvolání KÚ* a také *rozhodnutí KÚ ze dne 27.1.2011* napadené žalobou.

Poté žalobce v *podání ze dne 24.3.2011* argumentoval tím, že doplatek na bydlení lze poskytnout osobě, které nebyl přiznán příspěvek na živobytí, protože její příjem (příjem společně posuzovaných osob) přesáhl částku živobytí, pokud tento příjem nepřesahuje částku 1,3 násobku částky živobytí (dávka se poskytne s přihlédnutím k celkovým sociálním a majetkovým poměrům), a dále uvedl, že žalovaný se vůbec nevypořádal s odvolacími a žalobními námitkami a navíc sám uvedl, že se mu v měsíci lednu 2011 podařilo vyřešit zamítavým rozhodnutím nepřiznat příspěvek na živobytí, tedy po 5 měsících od podání žádosti, pořád tu jde o zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech pomoci v hmotné nouzi *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a

soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V této věci se podanou následně doplněnou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů shora uvedených.

Soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí KÚ, jakož i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ, jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a také, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá žádnou oporu ve správním spisu předloženém soudu v tomto řízení, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, však v této věci byla žalobcem namítána a shledána důvodnou.

Napadené rozhodnutí KÚ, ani rozhodnutí MěÚ, nejsou zejména v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ve správním spisu však nejsou založeny podklady pro vydání rozhodnutí, když ani z žádného založeného dokladu nevyplývá, kdy a na základě jakých rozhodných skutečností byla žalobci vyplacena částka 28.008,-Kč uvedená jako příjem žalobce v měsíci červenci 2010. Rozhodnutí KÚ ani MěÚ neobsahuje rozhodné skutečnosti, tedy z čeho a kdy bylo zjištěno vyplacení předmětné částky žalobci a také není uveden důvod započtení částky 28.008,-Kč pouze do příjmu žalobce v měsíci červenci 2010 a nikoli „rozpočtení“ částek na jednotlivé měsíce (leden až červen), za které podpora v nezaměstnanosti byla přiznána a vyplacena.

Zdejší soud zjistil z úřední činnosti v jiné projednávané věci žalobce (sp.zn. 17A 21/2011) z vyžádaného podání Úřadu práce v Chebu (dále jen **ÚP**) ze dne 24.5.2011, že žalobci byla vyplacena jednorázově podpora v nezaměstnanosti za 5 měsíců podpůrní doby za dobu od 18.1. do 17.6.2010 na základě rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o zamítnutí odvolání žalobce č.j. X ze dne 23.6.2010, které nabylo právní moci dne 25.6.2010, jejíž vyúčtování bylo provedeno ÚP dne 9.7.2010 (nejbližší řádný termín přípravy výplat) a dne 15.7.2010 byla žalobci uhrazena ve výši 27.270,-Kč, ač dle rozpisu jednotlivých měsíčních částek se mělo jednat o částku 28.008,-Kč, je dle názoru soudu nezbytné s přihlédnutím k tomu, že na danou situaci není v zákoně pamatováno, aby rozhodující správní orgán za použití počítačového programu OKnouze/OKslužby zjistil, jaký bude výsledek dvou variant výpočtu:

1) bude zohledněna situace, kdy v měsících duben až červen 2010 činil příjem žalobce 0,-Kč a v červenci 2010 činil 28.008,-Kč, respektive 27.270,-Kč;

2) bude vycházeno i z údajů shora uvedených, které byly poskytnuty zdejšímu soudu ÚP dne 24.5.2011, že v roce 2010 činila podpora v nezaměstnanosti žalobce v měsících duben – 5.077,-Kč, květen – 4.848,-Kč a červen – 2.590,-Kč; jednorázově byla žalobci uhrazena dne

15.7.2010 částka 27.270,-Kč, celkem mu náleželo 28.808,-Kč (*pozn. soudu: pravděpodobně se jedná o písařskou chybu – správně by se mělo jednat dle součtu částek o 28.008,-Kč*) a z toho 738,-Kč činila zákonná srážka ze mzdy (doklad od uvedeného úřadu práce ze dne 13.7.2010 obsahující uvedené skutečnosti o výši podpory v jednotlivých měsících je založen ve správním spisu), přičemž kopie podání bude poskytnuta žalovanému;

3) teprve až po získání všech správných rozhodných údajů od jmenovaného ÚP, neboť rozhodující je skutečné vyplacení konkrétní částky žalobci a nikoli pouhé datum výpočtu výše celkové podpory v nezaměstnanosti, provede rozhodující správní orgán výpočet dávky příspěvek na živobytí a žalobci přizná tu výši, která bude pro něho příznivější, neboť nemůže jít k tíži občana skutečnost, že zákonodárce nepamatoval na všechny varianty případů, které v praxi mohou nastat a musí být řešeny.

V této věci soud nepřehlédl ani další pochybení žalovaného, který místo toho, aby zrušil odvoláním napadené rozhodnutí MěÚ ze dne 3.11.2010 neobsahující žádné konkrétní důvody, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno (*nebylo totiž ani uvedeno, kterého dne skutečně byla jednorázově vyplacena podpora v nezaměstnanosti žalobci či připsána na jeho bankovní účet*), vydal sám rozhodnutí, jímž se pokusil napravit pochybení MěÚ, jehož rozhodnutí bylo z pohledu soudu zjevně nepřezkoumatelné zejména pro absenci podkladů pro jeho vydání, které musí být založeny ve správním spisu, byť se jedná i o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. KÚ se však ani nevypořádal v napadeném rozhodnutí se všemi odvolacími námitkami, a to s námitkou žalobce směřující k rozhodnutí KÚ ze dne 14.10.2010 č.j.: X a dále z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není zjištělné, zda se vůbec zabývaly i větou druhou § 33 odst. 3 zákona, jak namítal žalobce v žalobě (*Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.*).

Rozhodnutí správních orgánů tudíž v této věci nejsou plně v souladu s § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, takže jsou fakticky nepřezkoumatelná, jak ostatně uvedl i žalobce, i když soud nepřezkoumatelnost shledal i z jiných důvodů.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2011 i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ ze dne 3.11.2010 zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), protože rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění, a *věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení* (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, neboť žalobní body uplatněné žalobcem byly shledány důvodnými. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.

Příslušný správní orgán v této věci po zhodnocení rozhodných skutečností vydá nové rozhodnutí, jehož výrok i obsah bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem zdejšího soudu s tím, že nejprve budou zjištěny a zajištěny všechny nezbytné podklady (např. lze využít i skutečnosti známé z úřední

činnosti, ale musí být ve správním spisu uvedeny) pro vydání nového rozhodnutí a teprve poté bude vydáno rozhodnutí, které bude v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a samozřejmě i zákona o hmotné nouzi.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, rozhodnuto proto bylo, jak uvedeno ve *výroku II. rozsudku*.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 2.února 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně